

درپچه

معرفی بهترین فیلم‌ها وسریال‌های سال مؤسسه فیلم آمریکا

● مؤسسه فیلم آمریکا (AFI) چهارشنبه‌شب فهرست فیلم‌های سینمایی و برنامه‌های تلویزیونی برتر جوایز سالانه خود را منتشر کرد. در فهرست ۱۰ فیلم برتر سال، درام «۱۹۱۷» به کارگردانی سام مندس که داستان آن در دوران جنگ جهانی اول روی می‌دهد، «جوکر» که امسال شیر طلای جشنواره فیلم ونیز را دریافت کرد و «جوجو خرگوش» فیلم برگزیده تماشاگران جشنواره تورنتو حضور دارند. AFI همچنین برای فیلم کره‌ای «انگل» به کارگردانی بونک جسون هو و سریال کمدی «فلیپک»، جوایز ویژه در نظر گرفت. هر دو کار برابر با معیارهای مؤسسه فیلم آمریکا درباره مضمون آمریکایی برای رقابت در این دو بخش واجد شرایط نبودند. بهترین فیلم‌های سال به انتخاب AFI: «خداحافظی» (The Farewell) / «۱۹۱۷» / «مرد ایرلندی» (The Irishman) / «جوجو خرگوش» (Jojo Rabbit) / «جوکر» (Joker) / «چاقو‌ها بیرون» (Knives Out) / «زنان کوچک» (Little Women) / «داستان ازدواج» (Marriage Story) / «روزی روزگاری در هالیوود» (Once Upon a Time in Hollywood) / «ریچارد جول» (Richard Jewell)

جایزه ویژه: «انگل» (Parasite)

بهترین برنامه‌های تلویزیونی سال به انتخاب AFI: «چرنوبیل» (Chernobyl) / «تاج» (The Crown) / «فاسی/وردون» (Fosse/Verdon) / «بازی تاج و تخت» (Game of Thrones) / «پوز» (Pose) / «جانشینی» (Succession) / «باورنکردنی» (Unbelievable) / «ویپ» (Veep) / «کنهام» (Watchman) / «وقتی ما را می‌بینند» (When They See Us) / **جایزه ویژه:** «فلیپک» (Fleabag)

هیئت داورى متشکل از محققان، هنرمندان، منتقدان و اعضای هیئت امنای مؤسسه فیلم آمریکا درباره برندگان جوایز AFI تصمیم می‌گیرند. برندگان بیستمین جوایز سالانه AFI در مراسمی که سوم ژانویه ۲۰۲۰ در لس‌آنجلس برگزار می‌شود، تقدیر خواهند شد. مؤسسه فیلم آمریکا که سازمانی غیرانتفاعی است، سال ۱۹۶۷ تأسیس شد.

«فردوسی» بعد از ۸۵ سال پررده سینمانمایش داده شد

● نسخه مرمت‌شده فیلم سینمایی «فردوسی» شامگاه چهارشنبه ۱۳ آذر از سوی موزه سینمای ایران با همکاری فیلم‌خانه ملی ایران در سالن فردوس به نمایش در آمد. محمد تهامی‌نژاد، پژوهشگر سینما که به عنوان کارشناس تاریخ سینما در مراسم نمایش نسخه مرمت‌شده فیلم سینمایی «فردوسی» در موزه سینمای ایران حضور داشت، با تشکر از برگزارکنندگان این برنامه گفت: «مهم‌ترین نکته‌ای که امروز با نمایش فیلم مشخص می‌شود، اهمیت آرشئوپلیم‌هاست و امروز شاهد بخش گمشده‌ای از تاریخ سینما هستیم. پیداشدن هر فیلمی به این معنی است که تاریخ سینما از یک تاریخ شفاهی خارج و به یک تاریخ واقعی تبدیل می‌شود. تاریخ سینمای ما تا قبل از آنکه فیلم‌های دوره قاجار پیدا شود، شفاهی بود». این پژوهشگر سینما با اشاره به اینکه پیداشدن فیلم «فردوسی» علاوه بر نشان‌دادن نقش مرحوم عبدالحسین سینتا در سینما سؤال‌هایی را ایجاد می‌کند، گفت: «جواب‌دادن به این سؤال‌ها برای شناخت همین ۲۰ دقیقه از فیلم می‌تواند مفید باشد. اینکه این فیلم کپی نگاتیو بوده است یا پزنتیو و روی آن چه چیزی نوشته شده، مهم است زیرا در بسیاری از فیلم‌هایی که در بخش نگاتیو فیلم‌خانه ملی موجود است، کاغذی وجود دارد که از طریق آن می‌توان بیشتر فیلم را شناخت. امروز در بسیاری از فیلم‌خانه‌های جهان روش‌های جدیدی برای نگهداری فیلم‌ها وجود دارد زیرا نگهداری فیلم‌ها به اندازه خود فیلم‌ها حائز اهمیت است و پیداشدن فیلم «فردوسی» این امید را در ما زنده می‌کند که شاید روزی سایر فیلم‌های سینتا یا فیلم‌های دیگر تاریخ سینما مانند این فیلم پیدا شود». او ادامه داد: «این فیلم فقط یک بار آن هم در جشن هزاره فردوسی به نمایش در آمد. سینتا به عنوان نماینده رسمی شرکت امپریال فیلم کمپانی علاقه داشت در هزارمین سالروز تولد فردوسی فیلمی را درباره زندگی او بسازد و در طوس نمایش دهد به همین دلیل دست به ساخت این فیلم زد. بنا بر برخی اسناد، این فیلم به سفارش وزارت معارف وقت ساخته شده است. فیلم «فردوسی» نخستین فیلم ایرانی است که با مشارکت و حمایت دولت ایران ساخته شده است. کارگردان اصلی این فیلم خرابایا اردشیر ایرانی بود و سینتا فقط به کارگردان ایده می‌داد، در واقع فیلم دارای دو کارگردان بود. البته منظور از ایده مشخص نیست آیا فیلم‌نامه بوده یا خیر». او ادامه داد: «همچنین این فیلم جزء اولین فیلم‌هایی است که صدا در آن نقش مهمی دارد و دیالوگ‌ها با صدای بلند بیان شده است تا به‌خوبی ضبط شود و انصافاً می‌توان گفت صدا عالی ضبط شده است. به نظر می‌رسد در این فیلم شخصیت‌های ایومنصورمحمدهبن رزاق و فردوسی با هم ادغام شده‌اند. این نسخه ۲۰دقیقه‌ای نشان می‌دهد شاهنامه فردوسی و چهارمقاله نظامی عروضی جزء منابع اصلی نگارش داستان فیلم بوده‌اند و روایت خطی فیلم از جوانی فردوسی شروع می‌شود تا به پیری می‌رسد. همان‌طور که در فیلم هم می‌بینیم، فردوسی بر ایرانی‌بودنش بسیار تأکید داشت.»

کروه هنر: در چند هفته گذشته باز هم کیشـه

سینمای ایران به دست کمدی‌ها افتاد تا پایز امسال با صـدرنشینی دو کمدی به پایان برسد. «مطرب» مصطفی کیایی به فروش ۱۷ میلیارد تومانی رسیده است و بعد از آن در رتبه بعدی، «چشم و گوش بسته» فرزاد مؤتمن با فروش پنج میلیارد تومانی، بیشترین سهم را در هفته‌های گذشته از کیشـه سینمای ایران به خود اختصاص دادند. اما قطعا فروش فیلم‌های دیگر که عموما به فیلم‌های اجتماعی در سینمای ایران لقب گرفته‌اند، شرایط خوبی را در اکران تجربه نمی‌کنند و با نزدیک‌شدن به هفته‌های آخر اکران و ورود به سه ماهه آخر سال که اساسا روزهای پررونقی برای سینما محسوب نمی‌شود، نمی‌توان انتظار روزهای بهتری را برای آنها متصور بود. اما در جدول اکران‌های حال حاضر سینما، نام فرزاد مؤتمن با ساخت «چشم و گوش بسته» برای بسیاری از مخاطبان خاص سینما غافلگیرکننده است. هرچند این کارگردان پیش از این با «بویک و مش‌ماشاءالله» ساخت کمدی را تجربه کرد، اما همچنان ازجمله کارگردان‌هایی است که حضورش در جریان غالب سینمای ایران و ساخت فیلمی کمدی، برای بسیاری قابل قبول نیست! هرچند مؤتمن معتقد است که سیر فیلم‌سازی او و گریزدنش به گونه‌های مختلف سینمایی، برای بسیاری قابل فهم و پذیرفته شده، اما به نظر می‌رسد همچنان مخاطبان خاص سینما انتظار دیگری از کارگردان «شب‌های روشن» و «صداهـا» دارند. «چشم و گوش بسته» دو فرد را تصویر می‌کند: کسی که نمی‌شود و فرد دیگری که نمی‌بیند و همراهی این دو در ماجرابی پلیسی و معمایی در قالب کمدی، موقعیت‌های خنده‌داری را برای مخاطبانش ایجاد می‌کند. طبق گفته فرزاد مؤتمن ایده این فیلم سینمایی از یکی از فیلم‌های آرژور میلر گرفته شده است؛ فیلم‌نامه‌ای که خودش در نگارش آن دخل و تصرفی نداشته و زمانی که برای کارگردانی آن آماده می‌شود، حس می‌کند «می‌تواند از آن کمدی شوخ و جفتک پلیسی» بسازد. مؤتمن در گفت‌وگو با «شرق» درباره نگاهی که به ساخت این فیلم سینمایی دارد، گفت: «از ابتدا فکر می‌کردم می‌توان موقعیتی را ایجاد کرد که کمتر به دیالوگ متنی باشد و درعوض موقعیت‌های کمدیک و اکشن‌های آن برای مخاطب جذاب باشد. این جنس کمدی از نظر من کمدی کارتونی است. منطق ندارد و تنها باید مثل یک کارتون تماشایش کنی. این جنس از کمدی در سینمای ما کمتر کار شده است. شاید در فیلم «مومیایی» محمدرضا هنرمند رگه‌هایی از آن دیده می‌شود و احساس کردم این جنس از کار با استقبال مخاطب روبه‌رو خواهد شد.»

مؤتمن معمولا ترجیح می‌دهد آثارش را با مردم در سینما تماشا کنند، اما «چشم و گوش بسته» را با مردم تماشا کرده است. این فیلم برایش تنها حکم یک فیلم کمدی را ندارد که صرفا برای فروش ساخته شده باشد. می‌گوید این فیلم هم برایش یک تجربه است. او در بخشی از صحبت‌هایش درباره مخاطبان این فیلم گفت: «وقتی با مردم فیلم را تماشا می‌کردم، متوجه شدم به بخش‌های درستی از فیلم واکنش نشان می‌دهند و می‌خندند و ارتباط

امام‌نژاد: «لایه‌های درونی» شماییلی از صید من در برابر زیستن است

سپیده امام‌نژاد مدتی پیش، نمایشگاهی از نقاشی‌هایش را با عنوان «لایه‌های درونی» در گالری باروک به نمایش گذاشت؛ این نمایش‌هایی که برگرفته از حس‌وحال سپیده امام‌نژاد در «لایه‌های درونی شماییلی از صید من در برابر زیستن است» که نگاشته‌هایی نقش بسته شد و عصاره آمودختن من قیصه‌ای از ناشناخته‌ترین احساساتم را با زبان قلم و رنگ به‌نام لایه‌های درونی، برونی کرد…». این

سوررئال است که همه نقاشی‌های این نمایشگاه هم به همین شیوه به نمایش گذاشته شد. او ادامه داد: «در طول برگزاری نمایشگاه با این برگزاری این نمایشگاه گفت: «تا پیش از این سه نمایشگاه گروهی داشتم و نمایش تازه‌ترین آثارم با عنوان «لایه‌های درونی» برابم اتفاق خوشایندی بود. در پنج سالی که نقاشی‌ها آماده می‌شد، احساسات عجیبی را تجربه کردم؛ حس‌هایی که نمی‌توانستم آنها را مخفی کنم و درنهایت مجموعه‌ای از نقاشی‌های من را شکل داد. او ادامه داد: «مجموع احساسات متفاوتی که در تمام این سال‌ها در زندگی تجربه کردم؛ خوش‌حالی، تکامل، عدالت و تبعیض مجموعه‌ای از این احساسات بود که درنهایت به روایت من در نقاشی‌ها تبدیل شد. در حقیقت لایه‌های درونی که خودم تجربه کردم، اما نکته جالب در برگزاری این نمایشگاه برای خودم این بود که مخاطبان نمایشگاه در برخورد با این آثار حسش را درک می‌کردند و می‌توانستند با آنها ارتباط برقرار کنند. بازخوردهای خوبی از مخاطبان نمایشگاه گرفتم. انگار که این لایه‌ها در وجود همه ما هست و فقط نگویم بیان‌کردنمان با یکدیگر متفاوت است.»

هنر

فرزاد مؤتمن: گاهی فیلمی رامی‌سازم که یقین دارم می‌فروشد

درستی با فیلم برقرار شده بود.

هرچند در میان صحبت‌های مؤتمن می‌توان «چشم و گوش بسته» را صرفا به شکل یک تجربه دید. اما پرسش ما دلبستگی او به گونه‌ای دیگر از سینما از سمت او است که غالبا ساخت فیلم‌هایی شبیه «چشم و گوش بسته» را عجیب‌تر می‌کند. او درباره علاقه‌مندی‌اش در سینما در سال‌ها فعالیتش گفت: «عشق و علاقه واقعی من سینمای تجربی است. فیلم‌هایی که بین فرم‌های کهنه و کلاسیک و فرم‌های مدرن‌تر رفت‌وآمد می‌کنند. بهترین فیلم‌های من در این فیلم‌هایی است که در این چارچوب ساخته شدند. مثل «هفت‌پرده»، «شب‌های روشن»، «صداهـا»، «سایه‌روشن» و فیلم «سراسر شب» که آخری هنوز اکران نشده است. یکی از دلایلی هم که کمدی ساختن اکران نشدن «سراسر شب» بود. این فیلم دو سال است که پشت خط اکران مانده و امیدوارم به‌زودی اکران شود. من آدم

حرفه‌ای این صنعت و تکنسین سینما هستم. این‌طور یاد گرفتم که بتوانم در هر گونه‌ای فیلم بسازم. گاهی نه از روی اگراه، بلکه با عشق. گاهی فیلمی که یقین دارم می‌فروشد می‌سازم. هم به خودم کمک می‌کند و هم به سینما. گاهی هم بد نیست سینمادار را هم راضی کنی.»

او در بخشی دیگری از صحبت‌هایش گفت: «در این میان ممکن است برخی از مخاطبان آثار من از اینکه فیلمی کمدی از من می‌بینند، سرخورده شوند. من سعی کردم این تصویر را بشکنم. سال‌ها پیش

فیلمی به اسم «شب‌های روشن» ساختم، قرار نیست تا آخر عمر آن را تکرار کنم. «سراسر شب» خیلی به «شب‌های روشن» نزدیک است. داستان فیلم‌سازی است که سال‌ها پیش فیلمی به اسم «شب‌های روشن» ساخته اما در این شب بخصوص پول خرید یک چیزبرگر را هم ندارد. اتفاقا در بخشی از فیلم «سراسر شب» کارگردان و تهیه‌کننده درباره ساخت یک کمدی با هم صحبت می‌کنند.»

او ادامه داد: «سعی کردم تصویر عمومی که بعد از «شب‌های روشن» درباره من وجود داشت را بشکنم. خوب به خاطر دارم وقتی «بویک» یا «باج‌خور» را ساختم چقدر فحش خوردم. همه واکنش‌ها منفی بود. امروزه «باج‌خور» کمی کالت است و برخی می‌گویند چرا فیلمی شبیه «باج‌خور» نمی‌سازم. جالب است که در مدت اکران «چشم و گوش بسته» واکنش‌های خوبی هم از سمت برخی منتقدان گرفتم. درنتیجه احساس می‌کنم

کم‌کم من را به شکلی که هستم، می‌پذیرند. گاهی می‌توانم خیلی جدی و گاهی می‌توانم دلگت باشم». مؤتمن در بخش دیگری از صحبت‌هایش در پاسخ به این پرسش که در طول ساخت این فیلم با تصویرکردن یا دیالوگ‌هایی که در سینمای ایران پرداختن به آن جزء خطوط قرمز محسوب می‌شود و به چه دلیل به این سمت حرکت کرده است؟ گفت: «فیلم‌نامه در طول فیلم‌برداری مرتبا نوشته می‌شد. درواقع بیشتر صحنه‌ها در طول فیلم‌برداری دوباره نوشته می‌شد و من به این عادت کرده بودم. شاید

«مرد ایرلندی» بهترین فیلم سال به انتخاب حلقه منتقدان فیلم نیویورک شد

حلقه منتقدان فیلم نیویورک (NYFCC) بهترین‌های دنیای سینما در سال ۲۰۱۹ به انتخاب اعضای خود را معرفی کرد. درام جنایی «مرد ایرلندی»، به کارگردانی مارتین اسکورسیزی، از سوی اعضای این گروه بهترین فیلم سال شناخته شد. این فیلم در بخش بهترین بازیگر مرد مکمل (جو پشی) نیز جایزه گرفت. «مرد ایرلندی» ماجرای زندگی فرانک «ایرلندی» شیران (با بازی رابرت دنیرو) را پی می‌گیرد، یک راننده کامیون که آدم‌کشی حرفه‌ای شد و با خانواده تبهکار بوفالینو به رهبری راسل بودافلیو (پشی) در ارتباط بود و به‌عنوان عضو ارشد اتحادیه کارگری تیمسترتز با جیمی هافا (با بازی آل‌پاچینو) رهبر تیمسترتز همکاری می‌کرد. به گزارش وایتسی، جاش و بنی سفیدی برای «جوهرات تراش‌نخورده» با بازی آدم سندلر جایزه بهترین کارگردان را از آن خود کردند. منتقدان فیلم نیویورک در سال ۱۹۳۵ تشکیل شد. این گروه شامل منتقدان فیلم فعال در روزنامه‌ها، هفته‌نامه‌ها، مجلات و رسانه‌های آنلاین در نیویورک شامل مجله نیویورک، نیویورکر، ویلیج وویس، ایندی‌وایر و وراثتی است. برگزیدگان شتادونپنجمین دوره جوایز NYFCC هفتم ژانویه ۲۰۲۰ در مراسمی در نیویورک جوایز خود را دریافت می‌کنند. منتقدان فیلم نیویورک در سال‌های اخیر می‌توان به «زما»، «لیدی برده»، «لالاند»، «کارول»، «بی‌چکی»، «حق‌بازی آمریکایی»، «۳۰ دقیقه بامداد»، «شبدکه اجتماعی»، «میلیک» و «یونایتد ۹۳» و فیلم‌های برنده اسکار بهترین فیلم شامل «هنرمنده»، «فسقه درده» و «پیرمرد‌ها کشوری ندارند» اشاره کرد.

زیر آسمان فیروزه‌ای

از تارکوفسکی تا فلینی در جشنواره سینماحقیقت

● در بخش مستند پرتره سیزدهمین دوره جشنواره بین‌المللی سینماحقیقت هشت فیلم، از فیلم‌سازان مطرح سینمای جهان نمایش داده می‌شود: **آندره تارکوفسکی**، **یک نیاش سینمایی کارگردان**: **آندره آندریوویچ تارکوفسکی** **موضوع**: کارگردان نابغه، آندره تارکوفسکی که آثارش از شاهکارهای دنیای سینما محسوب می‌شوند، برای ما هشت فیلم و اشتیاقی روزافزون از فهم آن را به‌جا گذاشته است. این فیلم مستند زندگی و کار تارکوفسکی، دید او نسبت به مقوله هنر، افکارش درباره سرنوشت هنرمند و معنای هستی انسان را ما در میان می‌گذارد. کارگردان، فرزند تارکوفسکی بزرگ است.

جشنواره‌ها و جوایز: جشنواره فیلم ونیز ۲۰۱۹، جایزه کلاسیک ونیز برای بهترین مستند درباره سینما، جشنواره بین‌المللی فیلم مستند آمستردام ۲۰۱۹ **فلینی**: **ابدی**

کارگردان: **یوچینو کایوجو**

موضوع: با اینکه تاکنون درباره فدریکو فلینی بسیار سخن گفته شده است، اما هنوز می‌توان درباره بخش‌های ناشناخته‌ای از سینما، زندگی و شعر او صحبت کرد؛ به‌ویژه اگر آن‌قدر خوش‌شانس باشید که با او کار کرده و در تجربه‌هایش شریک شده باشید. یوچینو کایوجو در این مستند، آشنایی‌اش با فلینی در جوانی و در شهر ریمینی ایتالیا را بازسازی می‌کند و اینکه چطور بعدتر، پس از اتمام تحصیلاتش در مرکز فیلم‌برداری تجربی، با یکدیگر در صحنه فیلم «جینجر و فرد» همکاری کردند.

جشنواره‌ها و جوایز: جشنواره فیلم ونیز، ۲۰۱۹، جایزه کلاسیک ونیز برای بهترین مستند درباره سینما

فلاویو- **نکوداشت فلاویو بوجی**

کارگردان: **ریکاردو رینا**

موضوع: فیلم، داستان زندگی فلاویو بوجی، یکی از بزرگ‌ترین بازیگران عرصه تئاتر و سینمای معاصر ایتالیاست. او را در سفری با یک ون به دور اروپا و از خلال مکان‌ها و ملاقات‌هایی همراهی می‌کنیم که زندگی شخصی و هنری وی را رقم زده‌اند. فلاویو بوجی هنرمندی خاص است که با استادی، طیف وسیعی از تپ‌های انسانی را به تصویر درآورده و آنها را به تجربیاتی یگانه و تکرارنشدنی تبدیل کرده است.

جشنواره‌ها و جوایز: جشنواره فیلم رم، ۲۰۱۸، **فورمن** **علیه فورمن**

کارگردان: **هلنا ترشبنکو**، **باکوب هینا**

موضوع: فورمن علیه فورمن، یک پرتره همه‌جانبه از میلوش فورمن، کارگردان برنده جایزه اسکار هل جمهوریت چک است. این فیلم به دلیل تلفیق اخل‌قائده‌اش از تصاویر ترسیم‌شده روی فیلم‌های موجود و همچنین تصاویری از کلکسیون دوستان و همکاران وی که تاکنون دیده نشده‌اند، بی‌نظیر است.

جشنواره‌ها و جوایز: جشنواره بین‌المللی فیلم کارلووی‌واری ۲۰۱۹، جشنواره فیلم دوکلیزسو-ویوجینا ۲۰۱۹

یاد درختان

کارگردان: **صهیب قسم‌الباری مصطفی**

موضوع: ابراهیم، سلیمان، مانر و الطیب، فیلم‌سازیانی ایدئالیست و به‌شدت انسان‌دوست که بیش از ۴۵ سال با یکدیگر دوست بوده‌اند، پس از سال‌ها دوری و تبعید دوباره همدیگر را ملاقات می‌کنند تا به رؤیاهای دیرینه‌شان حیاتی جدید ببخشند و سینما را در سودان به واقعیت تبدیل کنند. آنها مصمم هستند ردی از مسیر خود باقی نگذارند و الهام‌بخش عشق به فیلم‌ها باشند. در خلال تصاویری که آفریدند، آنهایی که از دست دادند و آنهایی که هنوز چیزی جز یک آرزو نیستند، چهره کشورشان ظهور می‌کنند.

جشنواره‌ها و جوایز: جشنواره بین‌المللی فیلم برلین ۲۰۱۹، جایزه مستند بخش پانوراما و جایزه منتخب تماشاگران، جشنواره فیلم کارتاخنا ۲۰۱۹، جشنواره فیلم استانبول ۲۰۱۹

روح پیتـر سلرز

کارگردان: **پیتـر مـداک**

موضوع: روح پیتـر سلرز، مستند بلندی است که از سوی پیتـر مـداک کارگردانی شده است و قصه فیلم هالیوودی ناموفق قرن هفدهمی این بازیگر بریتانیایی که در سبک کمدی دزد دریایی را روایت می‌کند که در ۱۹۷۳ و در کشور قبرس فیلم‌برداری شده و پیتـر سلرز و اسپایک میلیگان آن را به ایفای نقش کرده‌اند. **جشنواره‌ها و جوایز**: جشنواره مستند NYC، ۲۰۱۸، جشنواره فیلم رین‌دس، ۲۰۱۸ **بورلی هیلز، بهترین مستند**

توقف‌ناپذیر: شان اسکالی و هنر همه چیز کارگردان: **نیک ویلینگ**

موضوع: مرور یک سال از زندگی خارق‌العاده نقاش انتزاعی «شان اسکالی» یکی از ثروتمندترین هنرمندان بریتانیا که در وطن خود کمتر شناخته شده، اما در بیرون از مرزهای بریتانیا یک سوپر‌استار است. او دور دنیا از واشنگتن تا سن‌پترزبورگ، مکزیکوسیتی و برلین سفر می‌کند تا ۱۲ نمایشگاه مختلف از آثارش را در مشهورترین موزه‌های دنیا افتتاح کند. سفری که با نمایشی عظیم در موزه ملی میدان ترافالگار به اوج می‌رسد.

روزانه